

Sygn. akt II K 706/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Edyta Cieliszak

Protokolant st. sekr. sądowy Beata Siestrzewitowska

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu dnia 25 stycznia, 22 marca, 26 kwietnia i 10 lipca 2018 roku sprawy U. K. c. S. i A. z domu N. ur. (...) w Ł.

oskarżonej o to, że:

w dacie bliżej nieustalonej w okresie od miesiąca czerwca 2016 roku do dnia 6 marca 2017 roku w Ł., woj. (...) usiłowała nakłonić byłych członków (...) Towarzystwa (...) w osobie wiceprezes A. S. (1) i A. S. (2) oraz członka zarządu P. B. w celu udaremnienia wykonania decyzji Urzędu Skarbowego w Ł. o orzeczeniu solidarnej odpowiedzialności podatkowej jako członka zarządu (...) Towarzystwa (...) nr (...) -SW.4230.2.2016. (...) z dnia 19 września 2016r wobec A. S. (1), decyzji nr (...) -SW.4230.3.2016. (...) z dnia 7 września 2016r. wobec A. S. (2) oraz decyzji nr (...) .5.2016. (...) z dnia 2 września 2016r wobec P. B. i uszczuplenia zaspokojenia swojego wierzyciela- Skarbu Państwa reprezentowanego przez Urząd Skarbowy w Ł. poprzez ukrywanie składników swojego majątku zagrożonego zajęciem, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła ze względu na postawę A. S. (1), A. S. (2) oraz P. B.

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 18§2 kk w zw. z art. 300 §2 kk

orzeka:

U. K. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za czyn ten na podstawie art. 13§1 kk w zw. z art. 18§2 kk w zw. z art. 300 §2 kk skazuje ją a na podstawie art. 19 §1 kk w zw. z art. 300 §2 kk w zw. z art. 37 a kk wymierza jej karę grzywny w ilości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. B. 797, 04 (siedemset dziewięćdziesiąt siedem 04/100) złotych tytułem sprawowanej przez niego obrony z urzędu; zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz 300 (trzysta) złotych tytułem wydatków, zwalnia ją od ponoszenia wydatków w pozostałej części obciążając w tym zakresie Skarb Państwa.

Sygn.akt IIK 706/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Łukowie ustalił następujący stan faktyczny.

Urząd Skarbowy w Ł. po otrzymaniu z KPP w Ł. pisma z prośbą o przeprowadzenie kontroli w (...) Towarzystwo (...) i po przeprowadzeniu tej kontroli wszczął w dniu 3 kwietnia 2014r postępowanie podatkowe wobec stowarzyszenia w zakresie określenia zobowiązania w podatku dochodowym od osób prawnych za lata 2010, 2011 i 2012. W trakcie postępowania wydano 6 czerwca 2014r decyzję określającą wysokość zobowiązania podatkowego za każdy rok oddzielnie od których prezes zarządu stowarzyszenia (...) odwołała się do Dyrektora Izby Skarbowej w L.. Dyrektor 29 kwietnia 2015r wydał decyzje określającą wysokość podatku dochodowego za rok 2010 na kwotę 12 102,00 zł, za rok 2011 na kwotę 22251,00 i za rok 2012 na kwotę 31 803,00 z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych CIT.

Wobec odrzucenia skarg decyzje stały się prawomocne i wykonalne wystawiono więc tytuły wykonawcze za każdy rok wobec stowarzyszenia. W związku z brakiem majątku stowarzyszenia 22 lutego 2016r organ egzekucyjny Urzędu Skarbowego umorzył postępowanie egzekucyjne wobec (...) a potem wszczął postępowanie wobec poszczególnych członków zarządu stowarzyszenia, na których została przeniesiona solidarna odpowiedzialność za jego zobowiązania podatkowe. Urząd Skarbowy wydał decyzję z dnia 2 września 2016r w sprawie solidarnej odpowiedzialności U. K. (odebraną osobiście przez oskarżoną), która nie odwołała się od niej i decyzja ta jest prawomocna. Wystawiono tytuł wykonawczy ale egzekucja nie przyniosła skutku, oskarżona nie interesowała się sprawą, nie pojawiła się w urzędzie, nie wniosowała o rozłożenie na raty (k.76). Wobec A. S. (2) decyzję wydano 7 września 2016r, została odebrana przez jej męża i zaskarżona, po czym uchylona do ponownego rozpoznania i na skutek tego 31 lipca 2017r Urząd Skarbowy w Ł. wydał decyzję określającą solidarną odpowiedzialność za lata 2011 i 2012 (kwoty podatku pozostały bez zmian), umorzono zaś postępowanie co do roku 2010 wobec tego, że upłynął już okres 5 lat od powstania zobowiązania i nie można było przenieść na nią odpowiedzialności solidarnej za ten rok. Od tej kolejnej decyzji A. S. (2) też się odwołała, decyzja nie jest prawomocna i nie wystawiano co do niej tytułu wykonawczego. Decyzję wobec kolejnego członka zarządu J. M. (1) o solidarnej odpowiedzialności wydano 9 września 2016r, odebrał ją osobiście,

-2-

odwołał się od niej i podobnie jak w przypadku A. S. (2) do chwili obecnej postępowanie trwa, nie ma prawomocnej decyzji a więc i tytułu wykonawczego co do J. M. (1). Decyzja o solidarnej odpowiedzialności co do A. S. (1) wydana była 19 września 2016r, odebrała ją osobiście, nie złożyła odwołania wobec czego decyzja się uprawomocniła a A. S. (1) złożyła wniosek o rozłożenie należności na raty, które spłaca systematycznie do chwili obecnej- tytuł wykonawczy został więc zawieszony. Decyzja o solidarnej odpowiedzialności P. B. została wydana 6 września 2016r, nie odwołał się od niej, stała się prawomocna. P. B. złożył wniosek o rozłożenie należności na raty, które spłaca regularnie podobnie jak A. S. (1) po 200 zł miesięcznie.

Już w czerwcu 2016r, kiedy P. B. nie miał jeszcze informacji na temat postępowania egzekucyjnego oskarżona pisała do niego sms-y aby nie posiadał „nic wartościowego na sobie i nie odbierał pism ze skarbowki” - zeznania k.38v. Kiedy dowiedział się o toczącym się postępowaniu w Urzędzie Skarbowym, P. B. spotkał się z oskarżoną wspólnie z A. S. (1) w październiku lub listopadzie 2016r, na którym to spotkaniu oskarżona instruowała ich, żeby nie posiadali na koncie pieniędzy, nic na sobie nie mieli. P. B. po dokonaniu na jego koncie zajęcia komorniczego próbował się kontaktować telefonicznie z oskarżoną aby uzyskać od niej jakieś informacje o zadłużeniu czy też podjąć inne kroki. W trakcie wymiany smsów oskarżona do P. B. napisała m.inn.- „nie trzymaj pieniędzy na koncie no co ty (k.32), „ale poodbieraliście a mówiłam żeby nie” (k.35)- w odniesieniu do korespondencji z Urzędem Skarbowego.

6 lipca 2016r oskarżona przesłała innemu członkowi zarządu A. S. (2) wiadomość tekstową - „Hej. Skarbowka się czepnęła o podatek za L.. Nie odbieraj pisma. Najlepiej jakbyś nie miała nic na sobie”(k.43).

W trakcie rozmów z A. S. (1) mających miejsce od września do grudnia 2016r oskarżona mówiła do niej wielokrotnie, że powinna wypłacić wszelkie środki z posiadanych rachunków bankowych, wyzbyć się ewentualnie wartościowych przedmiotów przepisując je na osoby trzecie tak aby formalnie nic na sobie nie miała- zeznania k.14. W lipcu 2016r A. S. (1) dostała smsa o treści podobnej lub identycznej jak A. S. (2) (zeznania k.136), że Urząd Skarbowy „czepnął się o podatki i żeby nic od nich nie odbierała i najlepiej jakby nic na sobie nie miała”.

Oskarżona w trakcie rozmów telefonicznych i wymiany smsów twierdziła, że sama się wszystkim zajmie, potem nie odbierała telefonów i nie odpisywała S. i B., pomogła im jedynie napisać podanie o rozłożenie należności na raty, które zostało złożone w Urzędzie Skarbowym, obiecała też że będzie oddawać im pieniądze, które będą spłacać, ale pieniędzy tych im nie

-3-

zwraca. Zgodnie z radą oskarżonej i jej ówczesnego pełnomocnika P. B. notarialnie ustanowił rozdzielną majątkową z żoną i przekazał jej cały majątek, po tym jak zostało zajęte jego konto bankowe. Po przemyśleniu i analizie dokumentów doszedł jednak do wniosku, że może mieć przez to problemy i spłaca regularnie orzeczone raty.

Członkowie zarządu nie zajmowali się sprawami Stowarzyszenia, w szczególności sprawami należności publicznych. Działali pro bono pomagając w opiece nad zwierzętami. O zaległościach w podatkach dowiedzieli się po długim okresie po ich powstaniu, podobnie jak o innych nieprawidłowościach związanych z funkcjonowaniem Towarzystwa a ujawnionych w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w Lublinie, który w dniu 21 lipca 2016r wydał prawomocny już wyrok skazujący U. K. za przywłaszczenie mienia w kwocie 279.010,11 zł na szkodę (...) Towarzystwa (...) polegające na tym, że systematycznie wypłacała te pieniądze z rachunku bankowego Towarzystwa- k.35 akt znajdujących się w kopercie k.56 akt sprawy. Oprócz tego U. K. była dwukrotnie skazana z art.56§2 kks .

Z łącznej zaległości 97 581,23 zł z konta Towarzystwa wyegzekwowano kwoty 353,54 zł, 544,50 zł i 105, 50 zł. T. S. wpłaciła 1000 zł. należności w systemie ratalnym spłacając jedynie A. S. (1) i P. B.- informacja k.147 akt.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

zeznania świadków A. S. (2) k.130-132, 41v, częściowo J. M. (2) k. 132-133, 59 v, zeznania M. S. k.133, 75v-78, E. L. k.133-134, A. S. (1) k.136-138, 14, P. B. k.138-140, 22v-23, 38v, protokół oględzin rzeczy k.27-37, 51-52, 53-54, 69-70, 71-72, materiały z Urzędu Skarbowego k.56-57, 147, 157-159, 160-161 , dane o karalności k. 98-101 i inne zaliczone w poczet materiału dowodowego.

U. K. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, jednocześnie jednak oświadczyła do protokołu, że wyraża zgodę na dobrowolne poddanie się karze po uzyskaniu stosownej propozycji-k.89, a po zaproponowaniu jej kary, nie wyraziła na nią zgody-k.95. Na rozprawie początkowo nie przyznając się do winy odmówiła składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania k.130. Na kolejnym terminie k.140-141- nie przyznając się do winy wyjaśniła, że nie miała celu i korzyści w tym, aby członkowie zarządu poprzepisywali majątki, nie pamięta też aby wysyłała do nich smsy, o których zeznawali. Jest skłócona z

-4-

zeznającymi świadkami, należności spłacała w miarę możliwości, spłaca po 100 zł na konto Urzędu Skarbowego po 100 zł miesięcznie. Właścicielką telefonu o nr abonenckim (...), z którego wysyłane były smsy nie jest, należy on do siostry ciotecznej jej męża A. K.. Przyznała jednak, że korzystała z tego telefonu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Wyjaśnieniom oskarżonej Sąd nie dał wiary uznając, że stanowią jedynie przyjętą linię obrony , która jednak nie może się ostać w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Przekonujące dla Sądu i wiarygodne Są natomiast zeznania świadków A. S. (1), P. B. i A. S. (2). Sąd dokonał ich analizy również w oparciu o bezpośrednią styczność ze świadkami na S. rozpraw. Zdaniem Sądu ich zeznania są spójne, wzajemnie się uzupełniają, są prawdziwe i przekonujące, brak jest podstaw żeby odmówić im wiary. Świadkowie w ten sam sposób opisywali zachowanie oskarżonej, lakoniczność udzielanych przez nią informacji na temat zadłużenia, okoliczności jego powstania, dokumentów. Wskazywali na to, że jako członkowie zarządu Towarzystwa nie zajmowali się jego sprawami, nie zapoznawali z dokumentami, podpisywali pewne dokumenty czy czyste kartki, które oskarżona im dawała twierdząc, że wie co robi, że sama się wszystkim zajmie. Zgodnie cytowali i przekazali treść pouczeń oskarżonej, które wypowiedziała podczas rozmowy oraz w wiadomościach tekstowych, z których jednoznacznie wynikało że aby udaremnić egzekucję wobec nich nie powinni mieć nic na koncie, posiadać majątku podlegającego zajęciu, nie powinni też odbierać korespondencji z Urzędem Skarbowego, bo oskarżona wszystko załatwi. A. S. (1) i P. B. ulegli tym sugestiom, co spowodowało, że decyzje o nałożeniu na nich solidarnej odpowiedzialności uprawomocniły się i w chwili obecnej jedynie oni spłacają ratalnie zaległości i to zaległości do powstania których się nie przyczynili

swoim działaniem a jedynie brakiem roztropności, ufając oskarżonej. Co więcej P. B. rzeczywiście postąpił zgodnie z pouczeniami oskarżonej i „przepisał wszystko na żonę”, jednak po przemyśleniu spłaca należności nie udaremniając egzekucji, co spowodowało zawieszenie tytułu wykonawczego. Co do intencji oskarżonej nie miała też wątpliwości A. S. (2), która treść smsa okazała znajomemu prawnikowi, ten zaś również jego treść zinterpretował jednoznacznie. Oprócz cytowania w praktycznie identyczny sposób treści pouczeń oskarżonej świadkowie B. i S. potwierdzili swoje relacje okazując prowadzoną w tej sprawie korespondencję telefoniczną w formie sms-ów. Treść tej korespondencji dla Sądu jest również jasna, nie budzi wątpliwości

-5-

a intencje i cel działania oskarżonej wynikają wprost z tych dowodów. Sąd obserwował również emocjonalne nastawienie świadków do oskarżonej i do jej działania, w ich przekonaniu bardzo ich krzywdzącego. D. temu wyraz w swoich zeznaniach. Nie może to jednak przekreślać wiarygodności ich zeznań, a wręcz przeciwnie przekonuje o spontaniczności i szczerości ich relacji. Nie można się zgodzić z oskarżoną, że są z nią skłóceni i zeznania podyktowane są niejako chęcią zemsty. To, że świadkowie próbowali się spotkać z oskarżoną, nakłonić ją do okazania dokumentów i wyjaśnienia całej sytuacji trudno nazwać nękaniami czy nachodzeniem. Zeznania świadków mają potwierdzenie również w dokumentacji przekazanej i informacjach uzyskanych z Urzędu Skarbowego w Ł. a w szczególności co do tego, że to P. B. i A. S. (1) spłacają zadłużenie, A. S. (2) i J. M. (2) nie posłuchali rad i pouczeń oskarżonych, odebrali korespondencję kierowaną do nich z Urzędu Skarbowego i odwołali się od decyzji, która w stosunku do nich dalej nie jest prawomocna (w przypadku A. S. (2) skutkowało to już między innymi umorzeniem części postępowania z uwagi na upływ czasu). Z informacji US w Ł. wynika ponadto, że oskarżona nie dokonuje wpłat po 100 zł z tytułu zaległości podatkowych, nie składała wniosku o rozłożenie na raty. M. S. zeznała, że oskarżona po odebraniu decyzji nie interesowała się praktycznie sprawą.

Sąd nie miał przy tym żadnych wątpliwości co do rzetelności i prawdziwości zeznań M. S. i E. L.. Urzędniczki z US w Ł. przekazały wszystkie znane im z racji pełnienia obowiązków służbowych informacje, poparte zgromadzoną w sprawie dokumentacją.

Co do zeznań J. M. (1) Sąd podszedł z ostrożnością, jako że świadek nie był w końcu w stanie stwierdzić, czy jego również oskarżona nakłaniała do podobnego zachowania co pozostałych członków zarządu, czy też nie, a rozbieżności w swojej relacji nie potrafił w żaden sposób uargumentować. Nie ma to jednak wpływu na ocenę zeznań w/w świadków.

Niewiele wniosły do sprawy zeznania A. K. również z racji jej kondycji psychicznej wynikającej z nie budzącej wątpliwości opinii psychologicznej. Nie ulega jednak wątpliwości że świadek udostępniła swój telefon oskarżonej, co potwierdziła w zeznaniach. U. konstanta- K. przyznała ten fakt. I choć nie pamiętała aby wysyłała takiej treści sms-y do świadków, to trudno przyjąć, aby robił to kto inny, w szczególności A. K. z racji poziomu jej rozwoju umysłowego. Z treści wydruków wynika ponadto, że A. S. (2) i P. B. ten numer mieli zapisany jako kontakt do oskarżonej.

Oskarżona kwestionując swoją winę wskazywała na brak interesu w podejmowaniu działań opisanych w zarzucie, gdyż uregulowanie przez

-6-

pozostałych dłużników solidarnych zobowiązań ją samą zwalniałoby od odpowiedzialności. Z taką argumentacją, która miałyby wykazać nieracjonalność działań oskarżonej a tym samym brak motywu, nie można się zgodzić. Oskarżona niewątpliwie zdawała sobie sprawę, że gdyby nie można było w żaden sposób od nikogo z zobowiązanych wyegzekwować należności postępowanie egzekucyjne wobec wszystkich musiałyby być umorzone. Poza tym solidarna odpowiedzialność skutkuje także tym, że osoby spełniające zobowiązanie mają regres wobec pozostałych dłużników solidarnych. Zachowania oskarżonej opisane w zarzucie miały na celu spowodowanie aby zarówno ona jak i pozostali zobowiązani nie regulując powstałych należności i nie zaspokajając wierzyciela w konsekwencji doprowadzili do bezskutecznej egzekucji tych należności, co miało miejsce w przypadku odpowiedzialności Towarzystwa.

Analizując zatem w powyższy sposób materiał dowodowy Sąd uznał, że opisane w zarzucie działanie oskarżonej (umyślnie i w zamiarze bezpośrednim) rzeczywiście zmierzało do nakłonienia A. S. (2), A. S. (1) i P. B. do działania, które miałyby udaremnić wykonanie decyzji Urzędu Skarbowego w Ł. o orzeczeniu wobec nich solidarnej odpowiedzialności podatkowej jako członków zarządu (...) Towarzystwa (...) w celu uszczuplenia zaspokojenia wierzyciela- Skarbu Państwa polegającego na ukryciu składników ich majątku zagrożonego zajęciem. Zostało jednak udaremnione działaniem i postawą tych osób i tylko dlatego przybrało formę usiłowania. Wyczerpało zatem dyspozycję art.13§1 kk w zw. z art.18§2 kk w zw. z art.300§2 kk.

Uznając winę oskarżonej za udowodnioną Sąd wymierzył jej za ten czyn przy zastosowaniu art.37a kk karę grzywny w ilości 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. Kara ta będzie zdaniem Sądu współmierna do stopnia zawinienia oskarżonej i społecznej szkodliwości zarzucanego jej czynu. Oskarżona działała umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, narażając swoich współpracowników również na odpowiedzialność karną (gdyby zastosowali się do jej pouczeń), działała też ewidentnie na ich niekorzyść nakłaniając do nie odbierania korespondencji z US uniemożliwiając skuteczne odwołanie się od decyzji w przypadku S. i B.. Nie można pominąć też faktu, że korzystała wówczas (w tym czasie) z pomocy fachowego pełnomocnika. W rzeczywistości to osoby, które nie miały praktycznie żadnego udziału w prowadzeniu spraw stowarzyszenia, nie osiągnęły z tego tytułu żadnych profitów, zaangażowały się jedynie chcąc pomóc zwierzętom, ponoszą odpowiedzialność finansową spowodowaną błędami w działaniu oskarżonej. Zachowanie oskarżonej zasługuje zatem na wyraźne potępienie.

Stąd też wymierzonej kary nie można uznać za surowej. Przy wymiarze kary

-7-

grzywny Sąd wziął pod uwagę również sytuację majątkową oskarżonej, która jest obecnie bezrobotna, nie posiada majątku, ma na utrzymaniu dziecko, obciążają ją zaś inne zobowiązania wynikające z prowadzonych wobec niej postępowań. Mimo okoliczności popełnienia czynu, uprzedniej karalności oskarżonej Sąd uznał, że orzekania wobec oskarżonej innej kary niż grzywna nie jest zasadne a oskarżona zrozumie naganność swego postępowania i nie wejdzie już w konflikt z prawem. Tak orzeczona kara odpowiada, zdaniem Sądu, wymogom art.53kk a także społecznemu odczuciu sprawiedliwości, winna wpłynąć wychowawczo i zapobiegawczo na oskarżoną i uświadomić innym, że tego typu działanie spotka się z odpowiedzialną prawnokarną reakcją.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 624§1 kpk i art.17 Ustawy o opłatach w sprawach karnych, zwalniając od nich w całości oskarżoną z uwagi na opisaną wyżej sytuację majątkową oskarżonej.

POUCZENIE O UPRAWNIENIACH I OBOWIĄZKACH

Strona ma prawo do złożenia w terminie 7 dni od daty ogłoszenia wyroku wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Oskarżony pozbawiony wolności, który nie ma obrońcy i - pomimo złożenia wniosku o doprowadzenie go na termin rozprawy, na którym ogłoszono wyrok - nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, ma prawo do złożenia wniosku o sporządzenia na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku w terminie 7 dni od daty doręczenia mu wyroku.

Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie wskazując:

- 1) oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy;
- 2) oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo;

3) treść wniosku, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu oraz oznaczenie oskarżonego, gdy wniosek nie pochodzi od oskarżonego;

4) datę i podpis składającego pismo (za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu).

Wniosek złożony przez osobę nieuprawnioną, po terminie lub którego braki formalne nie zostały uzupełnione w terminie przez wnoszącego nie zostanie przyjęty (art. 119, art. 422 § 1, § 2 i § 3)²⁾.

Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom i podmiotowi zobowiązanemu przysługuje apelacja (art. 444).

Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie 14 dni od daty doręczenia wyroku z uzasadnieniem (art. 428 § 1, art. 445 § 1).

Apelację co do winy uważa się za wniesioną przeciwko całości wyroku, a apelację co do kary uważa się za wniesioną przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych. Natomiast apelację co do środka karnego, środka kompensacyjnego albo przepadku uważa się za wniesioną odpowiednio przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych albo o środkach kompensacyjnych albo o przepadku (art. 447 § 1-3).

W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4).

Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5).

Apelacja wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo niedopuszczalna z mocy ustawy nie zostanie przyjęta (art. 429 § 1).

Oskarżony ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy, a strona inna niż oskarżony może ustanowić pełnomocnika. Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego pozbawionego wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba. Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika ponosi strona, która go ustanowiła (art. 6, art. 83 § 1, art. 87 § 1, art. 446 § 1, art. 620).

Jeśli strona nie ma obrońcy albo pełnomocnika z wyboru, może żądać, aby wyznaczono obrońcę albo pełnomocnika z urzędu, w tym w celu dokonania określonej czynności, jeżeli w sposób należyty wykaże, że nie jest w stanie ponieść kosztów ustanowienia obrońcy albo pełnomocnika z wyboru bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Pełnomocnik z urzędu zostanie wówczas wyznaczony z listy pełnomocników. Wyznaczenie pełnomocnika z urzędu może zostać cofnięte, jeżeli okaże się, że nie istnieją okoliczności, na podstawie których go wyznaczono (art. 78 i art. 81a § 1w zw. z art. 88 § 1 zd. drugie).

Udział obrońcy w postępowaniu nie wyłącza osobistego działania w nim oskarżonego, a udział pełnomocnika nie wyłącza osobistego działania w nim strony innej niż oskarżony (art. 86 § 2 w zw. z art. 88 § 1 zd. drugie).

Do biegu wskazanych powyżej terminów nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec tego terminu przypadnie na dzień uznany ustawowo za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia

(art. 123 § 1 i § 3). Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem wnioski o sporządzenie uzasadnienia na piśmie lub apelacja zostaną złożone bezpośrednio w sądzie albo:

1. nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej;
2. nadane w polskim urzędzie konsularnym;
3. złożone przez żołnierza, z wyjątkiem żołnierza pełniącego terytorialną służbę wojskową dyspozycyjnie, w dowództwie jednostki wojskowej;
4. złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu;
5. złożone przez członka załogi polskiego statku morskiego kapitanowi statku (art. 124).

1) należy wybrać właściwy zwrot;

2) podane w nawiasach przepisy oznaczają odpowiednie artykuły ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm.).